

הספד במלאות שנתיים לפטירתו של אריאל

"אין עושים נפשות לצדיקים, דבריהם הן הן זכרונן" (ירושלמי, שקלים פ"ב ה"ה).
עד לפני שנתיים הכרנו כולנו את אריאל בחיי היום-יום שלו, כל אחד והמשותף לו עם אריאל.

הכרנוהו כאיש משפחה וכראש המשפחה, כחבר וכבר פלוגתא, כמורה וכאיש משפט, כאדם שאיש לא יכול היה להשאיר אדיש כלפיו.

לדעותיו ולהשקפותיו נחשף הציבור הרחב בעיקר בנושאים אקטואליים, ברדיו, בטלוויזיה ולעתים גם בעתונות. אך להכרת השקפת עולמו בעיני חוק ומשפט, משפט והלכה הגיעו מתי מעט - בעיקר בעלי המקצוע שעיסוקם בשאלות אלו.

והנה מזה כשנתיים, מאז פטירתו, הולכת ומתעצמת לעינינו דמותו הרוחנית של אריאל, הולכת ומתרוממת אל מול עינינו, משנתו של אריאל.

החומר הרב שהתפרסם מאז בפורומים שונים, מותיר לי את המלאכה הקלה יחסית של עיסוק באיסופו:

אריאל היה אומן המילה הכתובה ובכושר הביטוי העז שלו, לש את השפה העברית כחומר ביד היוצר.

בכתביו, מצוי הקטע החושפני והמרגש ביותר של תיאור התמודדותו עם יסוריו, זרכו רואים אנו את גישתו המיוחדת והבלתי נפתלת אל אלוקיו: המחלה והיסורים הם ברית בינו לבין בורא העולם, ברית המחייבת חשבון נפש מתמיד.

גישה יוצאת דופן זו שנכתבה בדם הלב, מקומה ימצאנה בנכסי צאן-ברזל של מחשבת ישראל בנושא שכר ועונש.

כבוד השופט ברק מסכם את משנתו של אריאל בנושא "חוק דת ומדינה" ורואה אותו כאיש הפשרה, איש הגשרים בין עולם המשפט ועולם ההלכה.

פרופ' מנחם אלון בדברו על סוגיות מסוימות בדיני משפחה במערכת המשפט, מגדיר את אריאל כ"בעל החיטים" ומראשי המדברים בתחום זה במציאות שלנו.

הגדילו לעשות איסי וישי בסיכום מעורר ההשתאות של משנת אביהם - "בין קודש לחול":
הם רואים את הגישור בין עולם המשפט ועולם ההלכה נעשה באמצעים פרשניים.

" אבא חש שיש לו תפקיד דתי בחידוש ההלכה ... הלהט העצום בו ניהל את מאבקיו האידיאולוגיים היה להט דתי... הוא חש שהוא נלחם מלחמתה של תורה "

מרים, סבתא טובה, בנים, כלות, נכדות וריקי יקרים :

במסכת תענית (דף ה), אומר ר' יוחנן : יעקב אבינו לא מת, ומסביר שהכוונה אינה לפשט אלא : "מקיש הוא לזרעו, מה זרעו בחיים, אף הוא בחיים".

הבנים ההולכים בדרכו של אביהם, מחיים את מורשתו הרוחנית של אריאל ושזורים אותה אל תוך חיינו, ולוואי ותהי לנו לעמוד האש ההולך לפני המחנה.

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים.